

v souzeném případě na tom, zdali žalovaný při sepsání směnné smlouvy také věděl nebo věděti musil, že Antonín J. je nemajetný a že exekuce proti němu zůstaly bezvýsledné, poněvadž již zjištěné opominutí stačí, třebaže jest připustiti, že by vědomost žalovaného o platební nemožnosti Antonína J. zvýšila stupeň jeho zavinění. Žalobní nárok jest proto odůvodněn.

Čís. 15946.

Skutečným odevzdáním ve smyslu § 943 obč. zák. jest vložení peněz dárce na vkladní knížku, jsoucí ve vlastnictví obdarovaného.

Vybral-li manžel z vkladní knížky manželčiny peníze poté, kdy mu to zakázala, není oprávněn podržeti si přirostlé úroky z vybraných peněz.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, Rv I 1913/36.)

Žalobkyně se na žalovaném manželu domáhá mimo jiné též zaplacení částky 4.000 Kč s příslušnými úroky, tvrdíc, že řečenou částku vložil žalovaný na její vlastní vkladní knížku, v níž měla původně vklad 2.000 Kč, a to za to, že pomáhala žalovanému v jeho řeznickém obchodě. Když žalovaný později chtěl vybrati peníze ze žalobkyniny vkladní knížky, jež byla uschována v kufru, od něhož měl klíč, zabránila tomu zákrokem u peněžního ústavu, u něhož byly peníze vloženy, požadovala na něm vydání vkladní knížky, což žalovaný přislíbil, avšak přes to bez jejího vědomí a vůle částku 4.000 Kč vybral a zdráhá se ji žalobkyni vydati. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) nezáleží na tom, zdali žalobkyně, jsouc podle § 92 obč. zák. povinna pomáhati manželu v domácnosti a ve výdělku, měla vůbec nárok na podíl na zisku dosaženém v podniku žalovaného či nikoli. Rozhodující je pouze, že žalovaný skutečně vložil do vkladní knížky žalobkyniny částku 4.000 Kč. Lze připustiti, že žalovaný daroval manželce uvedenou částku, aniž měla na ni právní nárok. Vložil-li však tyto peníze na vkladní knížku, náležící vlastnický žalobkyni, nutno v tom spatřovati skutečné odevzdání, pročez nebylo potřebí notářského spisu podle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, č. 76 ř. z. Nižší soudy také zjistily, že žalobkyně v roce 1933 zakázala žalovanému, aby vyzvedl peníze z vkladní knížky žalobkyniny. Tím odporovala zřejmě další správě tohoto jmění žalovaným. Podle § 1239 obč. zák. není manžel povinen účtováním o požitcích braných po dobu správy, nebylo-li to výslovně vymíněno. Ale žalovaný nebral požitky (úroky) v době před odporem proti správě jmění, nýbrž učinil tak teprve později, pročez se již nemůže odvolávati na to, že byl oprávněn podržeti si přirostlé úroky, jež po dobu správy nevyzvedl.